

Avui explicava Geografia...

Lluís Servera Sitjar

“Avui explicava Geografia...”, així comença un dels poemes de Claudio Damiani. Claudio Damiani és un poeta italià que va néixer l’any 1957 a San Giovanni Rotondo (Apulia) i que viu a Rignano Flaminio a les afores de Roma. És professor de Secundària a un institut. Es tracta d’una de les veus poètiques més destacades de l’actual panorama literari italià. Parlarem de dos poemes que pertanyen a un dels seus llibres més destacats titulat *Eroi*, publicat l’any 2000. Damiani és el poeta del detall. El poeta que conta històries a través dels versos. El poeta que sap que cada paraula que escriu té un pes en el cos del poema i en el cor dels lectors. També com a professor és conscient que un comentari oportú pot captar l’atenció dels alumnes i arrabassar les herbes de la seva indiferència. Ho comprovam en aquest poema “Avui explicava Geografia als meus alumnes,/ i els parlava del naixement, i de la inscripció al Registre Civil/ i els deia: - Quan morireu/ també serà necessari registrar la vostra mort-/ i ells em digueren “quan morireu” i llavors vaig afegir –quan tots nosaltres morirem/ i vaig tenir la percepció clara que enmig d’aquell aldarull/ ple de comentaris i gestos de superstició de tota classe,/ hi havia una acceptació feixuga, com la de les bísties que acoten el coll davant el jou/ i també vaig sentir una unitat/ vaig sentir que això que ens agermanava i ens feia iguals/ no era el naixement o les condicions o l’ambient,/ sinó aquest destí comú, aquest futur idèntic per a tots./ I vaig comprendre que no hi havia diferències/ ni tan sols en el temps, en el sentit de si un moria abans o després, / tots plegats anàvem a l’encontre de la mort/ amb les mans agafades, cantant/amb els cabells perfumats, amb una cinta de flors al cap.” La mort per al poeta agermana uns i altres perquè arriba a tots. La mort de l’altre m’afecta a mi. Em recorda que estic pastat igual. Prendre-hi consciència em convida a no perdre la comunió amb els altres. M’anima a injectar vida a la pròpia vida per oferir-la, per comunicar que la mort s’acaba i la Vida perdura.

La poesia de Damiani és sobretot un cant a la vida. I quanta vida hi ha en la infantesa! En aquest sentit recorda, en un altre poema, quan duia el seu fill Giovanni a l’escoleta. Diu així: “Quan acompanyava avui en Giovanni/ a l’escoleta, ell volia mostrar-me/ les

juguetes, volia mostrarme algunes coses de l'aula, i jo cavil·lava,/ mentre les observàvem, com eren senzilles/ i com s'havien embrutat també,/ i després volia que jo el duqués en braços/ i vàrem contemplar els peixos que ell havia aferrat/ damunt el paper (i vaig veure que els peixos/ estaven fets de fulles molt belles d'una planta estranya/ que no conec, i pareixien de veres)/ i mirava el paper d'en Giovanni tan simple i ingenu/ i m'agradava molt, tan sols amb dos peixos/ que es dirigien cap a la part baixa,/i li demanava quin era el seu dibuix, i ell m'indicava/ sempre el dibuix de qualcú altre./ Jo havia d'anar a la feina, així que ho vaig baixar/ i ell es va acostar a una tauleta on la mestra repartia/ un puzle, i ell digué tot d'una: - Jo vull aquest!- (amb una fermesa que jo mai no vaig assolir)./ La mestra li va donar i ell va començar a espargir-lo/ per tot arreu i llavors va començar a confegir peces,/ i estava amb el cap acotat i ara no m'observava,/ i jo me'n podia anar, però m'entrava plorera/ perquè pensava que o ell no sentia el que jo sentia,/ o si ho sentia ho amagava,/ i, sabent que jo me n'havia d'anar, no alçava el capet/ cap a mi (que l'havia cridat a la vida/ i l'havia convidat a aquest estrany joc)/ sinó que romania tot sol/ amb el capet lleugerament inclinat/ concentrat en el joc." Moments petits i únics que el pas del temps recull en el seu rebost etern. Ràfegues inoblidables d'una vida que reclama continuament senzillesa i bondat per a ser viscuda plenament.